

Arrest

nr. 290 515 van 19 juni 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUNDAHL
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LUNDAHL en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 13 oktober 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 20 januari 2016 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nummer 167 388 van 11 mei 2016 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing.

1.2. Op 11 augustus 2016 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 24 februari 2017 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Bij arrest met nummer X van 19 juli 2017 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingediende beroep.

1.3. Op 25 januari 2018 dient verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 27 februari 2018 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

1.4. Op 23 april 2018 dient verzoeker een vierde verzoek om internationale bescherming in. Op 29 juni 2018 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

1.5. Op 16 januari 2019 dient verzoeker een vijfde verzoek om internationale bescherming in. Op 27 september 2019 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Bij arrest met nummer 231 236 van 15 januari 2020 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingediende beroep.

1.6. Op 21 oktober 2020 dient verzoeker een zesde verzoek om internationale bescherming in. Op 22 maart 2021 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

1.7. Op 20 april 2021 dient verzoeker een zevende verzoek om internationale bescherming in. Op 19 augustus 2021 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

1.8. Op 4 oktober 2021 dient verzoeker een achtste verzoek om internationale bescherming in. Op 21 december 2021 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Bij arrest met nummer 272 658 van 12 mei 2022 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingediende beroep.

1.9. Op 20 juli 2022 dient verzoeker een negende verzoek om internationale bescherming in. Op 28 september 2022 neemt de adjunct-commissaris een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u een soennitisch moslim afkomstig uit Bagdad, Centraal-Irak. U zou samen met uw christelijke zakenpartner, B(...), een winkel in alcoholische dranken hebben uitgbaat. Omwille van uw zaak, werd u verstoten door uw stam. U zou een achttal maand vóór uw vertrek uit Irak een dreigbrief van de sjiiitische groepering ‘Asaib Ahl Al-Haqq’ (AAH) hebben ontvangen. U bleef echter alcohol verkopen maar kwam een tijdje niet meer zelf in de winkel. Op 21 mei 2015 werd u op straat ontvoerd en vastgehouden op een onbekende plaats. Uw ontvoerders onderhandelden telefonisch met uw vader over losgeld en er werd een bedrag van drie miljoen Iraakse dinar overeengekomen. Uw vader betaalde het geld en diende een klacht in bij de politie. U werd vrijgelaten en keerde terug naar huis. Enkele dagen later diende u ook zelf een klacht in bij de politie. U bleef thuis, maar B(...) baatte de winkel verder uit. U stuurde uw gezin naar uw schoonfamilie in Basra, in het Zuiden van het land, en verliet Irak op 1 oktober 2015. U reisde met het vliegtuig van Bagdad naar Istanbul, Turkije. Via Griekenland en de Balkanroute reisde u verder naar Oostenrijk waar u in Wenen het vliegtuig nam naar België en waar u op 14 oktober 2015 een eerste verzoek om internationale bescherming indiende. Ter staving van uw eerste verzoek legde u als originele documenten uw Iraakse identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs en paspoort voor. Tevens legde u kopieën voor van de klachten die uw vader en uzelf indienden, de dreigbrief van AAH, een document van de stam waaruit moest blijken dat u verstoten werd, een huurcontract, een voedselrantsoenkaart, de paspoorten en identiteitskaarten van uw gezin, een woonstkaart, uw huwelijksakte, het nationaliteitsbewijs van uw zoon en een DHL verzendingsbewijs.

Op 20 januari 2016 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd op 11 mei 2016 (arrest nr. 167 388).

U keerde niet terug naar uw land van herkomst en diende op 11 augustus 2016 een tweede verzoek om internationale bescherming in, waarbij u zich baseerde op de feiten zoals door u aangehaald in het kader van uw eerste verzoek. Daarnaast verklaarde u nog dat uw bedrijfspartner B(...) werd ontvoerd in oktober 2015. Een zestiental dagen nadat het CGVS in uw hoofde een weigeringsbeslissing nam, zou u via uw broer S(...) hebben vernomen dat onbekenden naar u kwamen vragen en dat u zich binnen de twee dagen diende aan te bieden. Uw familie zou hierop meteen zijn gevlucht. De volgende dag zou er een opsporingsbericht op het huis zijn bevestigd met de mededeling dat u dood of levend werd gezocht. Het huis zou eveneens in beslag zijn genomen en een andere familie zou er hun intrek in hebben genomen. Uw familie vluchtte naar het platteland van Al-Hillah. Ter ondersteuning van uw tweede verzoek toonde u een foto op uw gsm van het opsporingsbericht, twee legerkaarten en twee kaarten van het ministerie van defensie. U gaf verder nog aan dat u 'militair veroordeeld' was.

Op 24 februari 2017 nam het CGVS een beslissing tot 'weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag'. U ging tegen deze beslissing in beroep. Uw beroep werd verworpen door de RvV op 19 juli 2017 (arrest nr. 189 871).

U verliet België niet en diende op 25 januari 2018 een derde verzoek om internationale bescherming in waarbij u zich baseerde op de feiten zoals door u aangehaald in het kader van uw eerste verzoek. U benadrukte dat uw familie werd bedreigd, u zei niet zeker te zijn wie hun belagers waren en verklaarde verder dat u in het kader van uw opeenvolgende asiolverzoeken meer aandacht had moeten besteden aan uw werk als militair dan als verkoper van alcohol. U stelde bij terugkeer naar Irak vervolging door onbekenden te vrezen. U legde geen nieuwe documenten neer ter ondersteuning van uw derde verzoek.

Op 28 februari 2018 besloot het CGVS uw derde verzoek niet in overweging te nemen.

U verliet België niet en verzocht op 23 april 2018 een vierde maal om internationale bescherming. U verklaarde dat uw zoon op 26 maart 2018 is verdwenen. Uw echtgenote deed aangifte van deze verdwijning bij de politie. De politie zou een onderzoek zijn gestart maar zonder resultaat. Wel zouden ze een bericht over de verdwijning met een foto van uw zoon gepubliceerd hebben in de krant 'al-Bayyna al-Jadidah'. U stelde dat u vreesde te worden gedood door de gewapende groepering die u eerder bedreigde en die uw zoon ontvoerde. U herhaalde dat u eveneens vreesde te worden veroordeeld door een militaire rechtbank. Ter staving van uw vierde verzoek legde u enkele pagina's van de krant 'al-Bayyna al-Jadidah' voor met daarin het bericht over de verdwijning van uw zoon.

Op 29 juni 2018 besloot het CGVS tot de niet-ontvankelijkheid van uw vierde asiolverzoek. U diende tegen deze beslissing geen beroep in.

U verliet België niet en diende op 16 januari 2019 een vijfde verzoek om internationale bescherming in waarin u verklaarde dat uw zoon bij de bevrijding van Mosul werd teruggevonden en nu terug bij zijn moeder is. Daarnaast verklaarde u dat uw familie en uw stam in Irak op de hoogte waren gekomen van de seksuele betrekkingen die u met een vriend zou hebben gehad tijdens de nieuwjaarsnacht van 2019. Volgens u zou een vriend die op hetzelfde feest aanwezig was, ene A(...), die seksuele daad hebben opgenomen en de beelden ervan hebben verspreid op het internet. Omdat u als homoseksueel werd beschouwd, zouden zowel uw familie als uw stam u hebben verstoten en ermee hebben bedreigd u te vermoorden. Ter staving van uw vijfde verzoek legde u een verstotingsbrief van de stam, alsook enkele kranten- en internetartikelen betreffende die verstoting, neer.

Op 30 september 2019 besloot het CGVS andermaal tot de niet-ontvankelijkheid van uw vijfde asiolverzoek. U tekende hiertegen op 15 oktober 2019 beroep aan, waarna de RvV dit beroep op 15 januari 2020 verwierp.

U bleef in België en verzocht op 21 oktober 2020 een zesde maal om internationale bescherming. U verklaart thans dat u al twee jaar lang geen contact meer heeft met uw vrouw en kind. Met uw ouders heeft u evenmin contact, zij ontkennen uw bestaan. Anderzijds stelt u dat u geen nieuwe elementen hebt, dat u al uw problemen al eerder heeft aangebracht maar dat die niet werden geloofd. U laakt ook het gedrag van uw advocaat die u te laat informeerde over de negatieve uitkomst van uw asiolverzoeken. U zou intussen van raadsheer zijn veranderd. U heeft het hier zwaar, u moet steeds om hulp en geld vragen. De situatie in Irak is slecht en u kan niet terugkeren. U legt geen bijkomende stukken neer.

Op 22 maart 2021 besloot het CGVS tot de niet-ontvankelijkheid van uw zesde verzoek om internationale bescherming. U diende tegen deze beslissing geen beroep in.

U bleef in België en diende op 20 april 2021 een zevende verzoek om internationale bescherming in waarbij u verklaarde een seksuele relatie te hebben met uw vriend O(...) en u in Irak valselijk werd beschuldigd van een diefstal binnen de werkplaats van de divisie waar u geleverd was, waardoor er momenteel een vonnis bij de rechtbank en een arrestatiebevel jegens u werd uitgevaardigd. U zou dit te weten zijn gekomen van een collega die werkt bij de juridische afdeling en die u hiervan via snapchat op de hoogte heeft gebracht. U legde geen documenten voor ter staving van uw zevende verzoek.

Op 19 augustus 2021 verklaarde het CGVS uw zevende verzoek niet ontvankelijk. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

U verliet België niet en diende op 4 oktober 2021 een achtste verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde in het kader van uw achtste verzoek dat u op 18 november 2015 door een militaire rechtbank werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 20 jaar en een geldboete van 18,5 miljoen Iraakse dinar wegens diefstal van wapens en munitie. U legt een scan voor van dit vonnis.

Op 23 december 2021 verklaarde het CGVS uw achtste verzoek niet ontvankelijk. U ging in beroep tegen deze beslissing. Daar de beroepstermijn reeds verstreken was, werd uw beroep door de RvV verworpen.

U verliet België niet en diende op 20 juli 2022 een negende verzoek om internationale bescherming in. U verklaart in het kader van uw negende verzoek wederom dat u op 18 november 2015 door een militaire rechtbank werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 20 jaar en een geldboete van 18,5 miljoen Iraakse dinar wegens diefstal van wapens en munitie. U legt opnieuw de scan neer van dit vonnis, een algemene volmacht die u aan uw advocaat in Bagdad gaf, een kopie van de werkbadge van de advocaat, een kopie van een document van het Ministerie van Defensie waarin deze de echtheid van het vonnis bevestigt, een mail van uw advocaat in Bagdad en een begeleidend schrijven van uw advocaat in België.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw achtste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de Commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In dit verband dient allereerst te worden gewezen op het feit dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan de door u aangehaalde vluchtmotieven en er verder werd geoordeeld dat er in Bagdad geen sprake was van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid daar een reëel risico liep om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Deze beslissing en haar motieven werden door de RvV in beroep bevestigd. Het arrest van de RvV heeft kracht van gewijsde. U ging niet in cassatieberoep.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is geen dergelijk element in uw dossier voorhanden. Uw tweede, derde, vierde, vijfde, zesde en zevende verzoek werden niet in overweging genomen of niet ontvankelijk verklaard door het CGVS daar u louter identieke verklaringen aanhaalde of verklaringen aflegde die volledig in het verlengde lagen van een ongeloofwaardig bevonden asielrelaas. U beperkte zich verder tot een blote verklaring dat u een militair bent geweest en een militaire veroordeling kreeg en legde zonder enige verduidelijking enkele militaire kaarten voor. U bleek zich in het kader van uw vierde verzoek verder te baseren op een nieuwe gebeurtenis, nl. de verdwijning van uw zoon, waarover u evenwel geen enkele duiding kon verschaffen en die bovendien voortvloeide uit uw eerder ongeloofwaardig bevonden asielmotieven. Naar aanleiding van uw vijfde asielverzoek verklaarde u, ook zonder verdere duiding, dat uw zoontje intussen was teruggevonden bij de bevrijding van Mosul en werd herenigd met zijn moeder. Daarnaast verklaarde u bij uw vijfde asielverzoek dat u in de nieuwjaarsnacht van 2019 seksuele betrekkingen had met uw vriend A(...) en dat uw familie in Irak hiervan op de hoogte was gekomen waardoor u als homoseksueel werd beschouwd en uw familie en stam ermee zouden hebben gedreigd u te vermoorden. Ook dit aspect van uw verhaal werd door het CGVS volstrekt ongeloofwaardig bevonden. Uw zevende verzoek werd niet ontvankelijk verklaard aangezien de verklaringen die u in het kader van dat verzoek aflegde, namelijk dat u een seksuele relatie hebt met uw vriend O(...) en dat u valselijk beschuldigd werd van een diefstal binnen de divisie waar u gelegerd was evenmin van die aard waren dat zij de kans aanzienlijk groter maakten dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Uw seksuele geaardheid kwam immers uitgebreid aan bod in uw vijfde verzoek en werd als ongeloofwaardig beschouwd, evenals de feiten die eruit zijn voortgevloeid. De RvV bevestigde de niet-ontvankelijkheidsbeslissing die werd genomen in het kader van uw vijfde verzoek. Dat u momenteel valselijk werd beschuldigd van diefstal en er om die reden een vonnis bij verstek werd uitgevaardigd alsook een arrestatiebevel, was een blote bewering die u op geen enkele manier staaft. Tevens werd opgemerkt dat u ook bij uw tweede verzoek aangaf militair veroordeeld te zijn, maar u geen enkel begin van bewijs kon voorleggen.

In het kader van uw achtste verzoek om internationale bescherming legde u een scan neer van het vonnis. Het CGVS hechtte geen waarde aan het document daar alle Iraakse documenten op eenvoudige wijze illegaal te verkrijgen zijn.

In het kader van uw negende verzoek grijpt u opnieuw terug naar de veroordeling die u 2015 zou opgelopen hebben omwille van een diefstal binnen de werkplaats waar u gelegerd was. Zoals reeds in het kader van uw achtste verzoek werd aangehaald, bleef u zeer vaag over de voorgehouden veroordeling waarvan u zelfs in een aantal verzoeken niet eens melding maakte. Ook in het kader van uw negende verzoek brengt u geen nieuwe inhoudelijke elementen aan. U verwijst simpelweg naar 'de problemen die u eerder vertelde' (DVZ vraag 17). Nu kan er tevens opgemerkt worden dat u in het kader van uw vijfde verzoek op 16 september 2019 gehoord werd op het Commissariaat-generaal. U werd gevraagd of er nog nieuwe elementen waren aangaande de motieven aangehaald in het kader van uw vier vorige verzoeken. U verklaarde expliciet dat er geen nieuwe ontwikkelingen waren (CGVS vijfde aanvraag p.2). Uw veroordeling dateerde reeds van 2015; u kreeg de kans hier in het kader van uw vijfde verzoek dieper op in te gaan. U heeft nagelaten dit te doen. Er kan dan ook op geen enkele manier geloof gehecht worden aan dit gegeven. In onderhavig verzoek legt u een aantal documenten neer om uw veroordeling mee te staven. De documenten zijn echter niet van die aard dat ze vermogen de appreciatie van het CGVS en de RvV te wijzigen. De scan van het vonnis had u reeds in het kader van uw achtste verzoek neergelegd, er werd toen reeds opgemerkt dat de bewijswaarde van kopieën nihil is. Tevens legt u een kopie van een volmacht neer voor een advocaat in Bagdad die u aangewezen had om uw belangen te behartigen, een kopie van de werkbadge van de advocaat, een kopie van een document van het Ministerie van Defensie waarin deze de echtheid van het vonnis bevestigt, een mail van uw advocaat in Bagdad (document 3 en 4). U zou deze documenten in augustus 2022 ontvangen hebben via uw advocaat in Bagdad (DVZ vraag 19). Ook dit keer zijn al de documenten die u neerlegt kopieën, die zeer eenvoudig met wat knip- en plakwerk kunnen vervalst worden. Aangezien u reeds verschillende verzoeken om internationale bescherming heeft ingediend en er telkens werd benadrukt dat de bewijswaarde van kopieën zeer gering is, kan er van uw verwacht worden dat u originele documenten voorlegt. U beschikt immers over een advocaat in Irak, er kan dan ook verondersteld worden dat ook deze het belang van originele stukken inziet en u de originele documenten doorstuurt. Tevens is de specialiteit van de door u gekozen advocaat niet in lijn met de problemen die u aanhaalt. Uit de kopie van de badge blijkt dat deze man zich bezig

houdt met drukcorrectie, decoratie, uitgeverij en media en de schatting van vastgoed (document 4). Dat dit in de verste verte niets te maken heeft met de door aangehaalde veroordeling, hoeft geen betoog. Desalniettemin geeft u de man een volmacht om uw belangen te behartigen, hetgeen de geloofwaardigheid van uw problemen nog verder ondergraaft (document 3). Bovendien komt de inhoud van de scan van het vonnis niet overeen met de inhoud van de bevestiging van echtheid (document 5). Zo staat er in het laatste te lezen dat u een gevangenisstraf van 20 jaar te wachten staat terwijl er in het vonnis naast de gevangenisstraf tevens ook sprake is van een geldboete van 18,5 miljoen Iraakse dinar (document 2).

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de EASO Country Guidance Note: Iraq van juni 2022 (beschikbaar op <http://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-iraq-june-2022> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Iraakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EASO Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat zowel de stad Bagdad als enkele omliggende districten. De stad Bagdad bestaat uit de volgende negen districten: Adhamiyah, Karkh, Karada, Khadimiyah, Mansour, Sadr City, Al Rashid, Rusafa en 9 Nissan. De provincie bevat verder nog de districten Al Madain, Taji, Tarmiyah, Mahmudiyah en Abu Ghraib. Het gebied rondom de stad Bagdad wordt ook wel aangeduid met de term 'Baghdad Belts'. Het betreft echter geen officiële term in de bestuurlijke indeling van Irak, noch is het een eenduidig afgebakend geografisch gebied. Wel is het duidelijk dat deze Belts zich zowel in de provincie Bagdad als daarbuiten bevinden. De geweldincidenten die plaatsvinden in dat gedeelte van de Belts dat in de provincie Bagdad gelegen is, werden mee in rekening gebracht bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (de COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 24 november 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20211124.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> ; en het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20220223.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie grondig is gewijzigd sinds 2017.

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de Popular Mobilization Forces (PMF) instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. De controle over de Baghdad Belts komt meer en meer in handen van de pro-Iraanse milities te liggen. De pro-Iraanse milities oefenen controle uit over bevolkingsgroepen en doorgangswegen rond Bagdad in de hoop de VS-troepen te verdrijven en de situatie dusdanig te modelleren dat ze er op langere termijn een demografische meerderheid kunnen behouden. De ISF zijn hierdoor genoodzaakt hun aandacht te verdelen over dit euvel en hun strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS), waardoor de doeltreffendheid van beide inspanningen afneemt. De Verenigde Staten hebben intussen aangekondigd dat ze een volledige terugtrekking van hun gevechtseenheden beogen tegen eind 2021, maar het Iraakse leger zullen blijven bijstaan met opleiding en advies.

In de hele provincie vinden veiligheidsincidenten plaats. Het totale aantal veiligheidsincidenten en het totale aantal burgerslachtoffers dat hierbij valt, lag in de eerste 10 maanden van 2021, net zoals in 2020, evenwel zeer laag.

De veiligheidssituatie in Bagdad werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen ISIS. Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS heeft een duidelijk voelbare impact gehad op de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad, met significant minder veiligheidsincidenten en burgerdoden. De terreurorganisatie tracht sindsdien voet aan de grond te krijgen in voornamelijk dunbevolkte, weinig toegankelijke gebieden waar de veiligheidsdiensten weinig tot niet aanwezig zijn en geen volledige controle uitoefenen. De positie van de organisatie is echter geenszins te vergelijken met deze van voor haar opmars in 2014. Momenteel voert ISIS nog steeds een low-level guerrillaoorlog met als voornaamste doelwitten de Iraakse strijdkrachten en ordediensten, het elektriciteitsnet en de plaatselijke mukhtars.

De dreiging die uitgaat van ISIS in Bagdad en de Baghdad Belts is beperkt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het aantal aanvallen dat kan worden toegeschreven aan ISIS, en het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, globaal gesproken laag liggen. Uitzondering op dit laatste zijn de drie (zelfmoord)aanslagen die in 2021 in Bagdad plaatsvonden. De meeste slachtoffers van ISIS werden echter geteld bij aanvallen op het leger, de PMF en de politie. In de Baghdad Belts blijft de organisatie ook tribale en gemeenschapsleiders viseren. Vooral in de rurale buitengebieden van de provincie vinden voorts veiligheidsoperaties plaats tegen schuilplaatsen en wapenopslagplaatsen van ISIS, dewelke hinder voor de burgerbevolking kunnen opleveren in de zin dat ze hun woningen niet kunnen verlaten of betreden gedurende enkele dagen. Er vallen bijna geen burgerslachtoffers tijdens dergelijke operaties.

De escalatie in 2019 van het conflict tussen Iran, de pro-Iraanse groeperingen en de VS is eveneens van invloed op de veiligheidssituatie in Bagdad. Eenheden van de PMF gelieerd aan Iran voerden raketaanvallen uit op (militaire) installaties van de VS en de internationale coalitie en gebruikten bembommen tegen wegtransporten in opdracht van de internationale coalitie. Installaties en

manschappen van het Iraakse leger die zich op dezelfde plaatsen bevonden werden eveneens getroffen. Het effect van deze ontwikkelingen op de burgerbevolking is veeleer beperkt.

Sinds oktober 2019 vonden er in de stad Bagdad grote protesten plaats tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. Nadat ze eerder in het voorjaar van 2020 grotendeels waren stilgevallen, begonnen de demonstraties in mei 2020 opnieuw. De betogingen waren vooral geconcentreerd in het centrum van de stad, met het Tahrir-plein en de aanpalende straten als epicentrum van de protestbeweging, maar ook op andere plaatsen in de stad vinden demonstraties plaats. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de autoriteiten hardhandig optreden tegen personen die betrokken zijn bij de protestacties tegen de regering, en dat er hevige, gewelddadige confrontaties tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds plaatsvonden. De betogers worden blootgesteld aan verschillende vormen van geweld (bv. arrestaties tijdens en buiten de betogingen, beschietingen, enz.). Een minderheid van de betogers gebruikte zelf ook geweld tegen de ordetroepen of de door hen geviseerde instellingen. De grote demonstraties behoren echter tot het verleden. Ze eindigden door de pandemie en de intrekking van de steun van de Sadristen. Er vonden nog wel kleinschalige antiregeringsbetogingen plaats. Deze gingen soms gepaard met geweld. Om tegemoet te komen aan de eisen van de betogers werden er op 10 oktober 2021 parlamentsverkiezingen georganiseerd. Deze zijn zonder grote geweldincidenten verlopen, maar de opkomst was lager dan bij de verkiezingen van 2018. De zogenaamde Fateh alliantie - sjiitische partijen die aanleunen bij de pro-Iraanse milities – leed zware verliezen en aanvaardde de uitslagen niet. Begin november 2021 voerden pro-Iraanse milities een droneaanval uit op de residentie van eerste minister Kadhimi waarbij verschillende van zijn bewakers gewond raakten. Op verschillende plaatsen in Irak organiseerden ze betogingen, dewelke niet altijd vreedzaam verliepen en af en toe leidden tot schermutselingen met de ordediensten. Dit politiek geweld is evenwel doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Naast de bovenstaande vormen van geweld, blijkt uit de beschikbare informatie dat het geweld in Bagdad voornamelijk zeer kleinschalig en doelgericht van aard is, waarbij de daders vaak niet geïdentificeerd kunnen worden. Onder andere sjiitische milities en criminele groeperingen maken zich schuldig aan politiek en crimineel geweld zoals ontvoeringen en afpersing. Sinds 2020 vinden er ook aanslagen, vaak door middel van brandbommen, plaats tegen winkels die alcohol verkopen. De meerderheid van deze winkels wordt door Yezidi of christenen uitgebaat. Naast religieus extremisme liggen ook conflicten over het betalen van beschermingsgeld aan gewapende groepen en concurrerende verkopers mogelijk aan de basis van deze aanvallen.

Volgens IOM telde Irak op 30 september 2021 1.189.581 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4.9 miljoen ontheemden ondertussen terug naar hun regio van oorsprong. IOM registreerde de terugkeer van iets meer dan 90.000 IDP's naar de provincie Bagdad. Ruim 45.000 IDP's afkomstig uit de provincie blijven nog steeds ontheemd.

Zij er volledigheidshalve nog op gewezen dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughouding van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de samenwerkingsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§1. (...)"

Uit de Memorie van Toelichting blijkt met betrekking tot dit artikel dat verwerende partij hiertoe elk relevant gegeven waarover hij beschikt dient te betrekken, ongeacht of de asielzoeker dit zelf heeft voorgelegd of niet.

Verzoeker heeft in onderhavig verzoek om internationale bescherming wel degelijk een nieuw element voorgelegd dat aantoont dat hij wel degelijk in aanmerking komt om te worden erkend als vluchteling, minstens de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend.

Uit niets in het administratief dossier of de beslissing blijkt dat verwerende partij ook maar enig effectief onderzoek gevoerd heeft naar deze elementen.

Verwerende partij vermeldt in de bestreden beslissing enkel dat de voorgelegde documenten niet op echtheid gecontroleerd kunnen worden omdat het louter om een scan/kopie gaat, en dat deze documenten in ieder geval geen bewijswaarde zouden hebben omdat Iraakse documenten in het algemeen weinig bewijswaarde zouden hebben vanwege de corruptie.

Verdere motivering wordt niet opgenomen. Er wordt niet aangegeven waarom deze documenten de kans niet aanzienlijk groter zouden maken dat verzoeker toch in aanmerking komt voor internationale bescherming.

Verzoeker stelde een advocaat in Bagdad aan om nazicht te doen in zijn dossier. Hij voegt de volmacht en werkbadge van zijn advocaat. Het klopt dat de advocaat gespecialiseerd is in drukkerij, media en vastgoed. Dat wil echter niet zeggen dat hij daarom geen navraag kan doen in het dossier van verzoeker. Het is geen sinecure vanuit België een advocaat aan te stellen in Bagdad. Dit zou de geloofwaardigheid aantasten van verzoekers problemen aantasten.

Had verwerende partij verzoeker gehoord, dan had zij kunnen uitklaren hoe verzoeker zijn advocaat in Bagdad had aangesteld en waarom precies deze persoon. Zij heeft dit nagelaten. Zij had verzoeker ook kunnen confronteren met haar bedenkingen aangaande bepaalde aspecten van de nieuw voorgelegde documenten.

Verder brengt verzoeker een mail aan van zijn advocaat in Bagdad waarin die uitlegt welke stappen hij in het dossier van verzoeker ondernam, alsook een bevestiging van het Ministerie van Defensie. Het gaat hier om een kopie aangezien verzoeker verklaarde de kopie van de documenten pas ontvangen te hebben in augustus 2022 en reeds begin september 2022 zijn interview bij DVZ had.

Nochtans vormen deze elementen minstens een duidelijk en aannemelijk begin van bewijs dat verzoeker wel degelijk militair was en veroordeeld is geweest, zoals hij steeds heeft verklaard. Ook in de bestreden beslissing wordt bevestigd dat verzoeker reeds sinds zijn tweede verzoek heeft verklaard dat hij militair veroordeeld is.

De voorgelegde documenten staven dan ook de verklaringen die verzoeker sinds zijn tweede verzoek heeft afgelegd, maar op dat moment niet kon onderbouwen met bewijs. Dit bewijs legt verzoeker thans voor.

Verwerende partij hanteert een te strenge bewijslast wanneer zij stelt dat verzoeker in het verleden dan wel verklaarde dat hij militair veroordeeld was maar vaag bleef over de details van die veroordeling en dat het huidig voorgelegde document daaraan niets verandert.

Verzoeker moet slechts elementen voorleggen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij toch in aanmerking komt voor internationale bescherming. Verzoeker moet met andere woorden geen sluitend bewijs leveren zoals verwerende partij lijkt te verwachten, maar dient (zeker in de ontvankelijkheidsfase) slechts aannemelijk te maken dat hij mogelijk toch in aanmerking komt voor internationale bescherming. Verzoeker heeft alle documenten voorgelegd die hij kon verkrijgen en heeft daarmee minstens een begin van bewijs aangebracht ter staving van zijn veroordeling.

Artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU (Kwalificatierichtlijn) stelt:

“(…)”

Deze bepaling werd naar Belgisch recht omgezet door artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet:

“§4. (...)”

§ 5. (...)”

Het Hof van Justitie heeft in de zaak van 22 november 2012, M. M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland en Attorney General, C-277/11, de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn als volgt verduidelijkt:

“65 (...)”

66 (...)”

Verzoeker heeft alle inspanningen gedaan die mogelijk waren om zich van zijn deel in de samenwerkingsplicht te kwijten.

In het arrest Singh e.a. v. België uit 2012 heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens benadrukt hoe belangrijk het is dat de asielinstanties de door de asielzoekers voorgelegde documenten nauwgezet onderzoeken. Het Hof was van mening dat het uitsluiten van documenten die de kern van het verzoek tot bescherming vormen zonder eerst de echtheid ervan te verifiëren, terwijl dit gemakkelijk had kunnen gebeuren, indruist tegen een zorgvuldig en grondig onderzoek van de aanvraag.

Er dient ook gewezen te worden op het arrest 200 851 van uw Raad van 8 maart 2018, waar in punt 8.2, 8.3 en 8.4 en verder wordt geoordeeld dat een algemene corruptiegraad de asieliendienst er niet van ontslaat een daadwerkelijk onderzoek te voeren naar het voorgelegde documentair bewijs.

In de zaak M.A. t. Zwitserland oordeelde het EHRM:

« (...) »

In het arrest M.D. en M.A. t. België van 19 januari 2016 veroordeelde het EHRM de Belgische staat wegens een onvoldoende rigoureuus onderzoek van de nieuw voorgebrachte elementen bij een vierde asielaanvraag en stelde daarbij dat een elke twijfel, hoe legitiem ook, omtrent de gegrondheid van de aanvraag, dient uitgeklaard te worden:

“66. (...) »

Bij de beoordeling of de voorgelegde nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker wel degelijk een veroordeling opliep in Irak en zijn nood aan internationale bescherming dienvolgens dient te worden gerevalueerd, moet bijgevolg eveneens rekening gehouden worden met het feit dat hij reeds sinds zijn tweede verzoek verklaarde dat hij een veroordeling opliep, maar hierover geen details kon geven aangezien hij de beslissing zelf niet in handen had noch gezien had.

In de beslissing van verwerende partij daterende van 24 februari 2017 stelt zij dat ondanks het feit dat verzoeker twee legerkaarten en kaarten van het ministerie van defensie voorlegde “uw blote en summiere bewering dat u een militaire veroordeling kreeg, staaft u op geen enkele objectieve manier.”

Verzoeker heeft begin deze zomer contact gelegd met een advocaat in Bagdad om navraag te doen in zijn dossier, dewelke hem een kopie kon bezorgen van een attest van het Ministerie van Defensie dat de veroordeling die verzoeker opliep, bevestigt. Dit document vormt op zijn minst een begin van bewijs dat zijn verklaringen sinds 2016 staaft en dat ervoor zorgt dat zijn bewering militair veroordeeld te zijn geen blote bewering blijft.

In die zin wenst verzoeker ook graag te verwijzen naar volgende rechtspraak van uw Raad.

Ten eerste het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 18 januari 2017 met nr. 180 892 waarin uw Raad het volgende stelde met betrekking tot later neergelegde documenten over eerder afgelegde verklaringen die ongeloofwaardig bevonden werden door het CGVS:

“(…)”

Daarnaast wenst verzoeker ook naar een meer recent arrest van uw Raad te verwijzen namelijk arrest nr. 262 972 van 26 oktober 2021:

“(…)”

Door deze documenten voor te leggen voldoet verzoeker aan de voorwaarden van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

*****

Om al deze redenen kunnen de motieven van de bestreden beslissing de niet-ontvankelijkverklaring van het volgend verzoek van verzoeker niet schragen.

Verwerende partij voerde geen enkel onderzoek naar de nieuwe elementen die verzoeker voorlegde in onderhavig verzoek om internationale bescherming. Zij stelde zich tevreden met één enkele opmerking dat dit document de eerdere vage verklaringen niet zou kunnen schragen of ombuigen in positieve zin. Hiermee legt zij de bewijslast echter te hoog.

In voorliggende situatie - rekening houdend met de concrete invulling van de bewijslast in asielzaken en de geldende samenwerkingsplicht had tegenpartij verzoekende partij het voordeel van de twijfel kunnen én moeten toekennen, en verzoeker minstens opnieuw moeten horen. Door dit alles niet te doen, schendt tegenpartij dan ook het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Verder blijkt uit het voorgaande ook dat tegenpartij een schending beging van de algemene motiveringsplicht, als beginsel van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, doordat tegenpartij niet over afdoende elementen beschikte om haar negatieve beslissing in deze asielzaak te schragen.

Tot slot heeft verzoekende partij zich volledig gekwetend van zijn aandeel in de medewerkingsplicht. Door verzoekers vrees niet te onderzoeken en hem het statuut van vluchteling, of in ondergeschikte orde subsidiaire bescherming niet toe te kennen, schendt verwerende partij bijgevolg de artikelen 48/2 t.e.m. 48/7, en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (‘Vluchtelingenconventie’), de samenwerkingsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.”

2.1.2. Als bijlage bij het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2. Nieuwe elementen

Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarbij hij een fotokopie van een lidkaart van zijn advocaat in Bagdad voegt, alsook een beëdigde vertaling van dit stuk.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. De Raad benadrukt vooreerst dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De aangevoerde schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève en van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 48/7 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

2.3.2.2. Aangaande verzoekers verwijzing naar artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU wordt opgemerkt dat deze bepaling bij artikel 10 van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van verzoekers om internationale bescherming en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen werd omgezet in artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan derhalve de schending van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.3.2.3. Het middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet-ontvankelijk is omdat hij geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) evenmin over dergelijke elementen beschikt. De adjunct-commissaris overweegt hierbij dat (i) verzoeker in het kader van zijn negende verzoek teruggrijpt naar de veroordeling die hij in 2015 zou opgelopen hebben omwille van een diefstal binnen de werkplaats waar hij geleverd was doch hierover geen nieuwe inhoudelijke elementen aanbrengt, dat (ii) de documenten die hij in onderhavig verzoek neerlegt om zijn veroordeling te staven niet van die aard zijn dat ze vermogen de appreciatie van het CGVS en de Raad te wijzigen,

zoals nader wordt toegelicht, en dat (iii) er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.4. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van huidig volgend verzoek om internationale bescherming de beslissingen met betrekking tot de vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn aangelegd.

Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker in het kader van zijn huidige (negende) verzoek om internationale bescherming verwijst naar de problemen die hij in het kader van zijn eerdere verzoeken om internationale bescherming heeft uiteengezet en die hij nog steeds actueel acht. Verzoeker herhaalt dat hij vreest bij terugkeer naar zijn land van herkomst in de gevangenis terecht te komen ingevolge zijn veroordeling op 18 november 2015 door een militaire rechtbank wegens diefstal van wapens en munitie. Verzoeker legt ter staving van zijn verklaringen volgende stukken neer: een kopie van een uittreksel van

het vonnis van 18 november 2015, een algemene volmacht die hij aan zijn advocaat in Irak gaf op 3 juli 2022, een identiteitskaart/werkbadge van zijn advocaat in Irak, een kopie van een “bevestiging van de echtheid van afgifte” van het Iraaks ministerie van Defensie van 8 juli 2022, een e-mail van zijn advocaat in Irak van 12 september 2022 en een begeleidend schrijven van zijn advocaat in België van 14 september 2022 (administratief dossier (hierna: AD), stuk 6, Deel DVZ, verklaring volgend verzoek, nr. 17, 19, 20 en stuk 4, ‘Documenten’).

De Raad stelt in navolging van de adjunct-commissaris vast dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidige, negende verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten in de zin van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet aanbrengt. De adjunct-commissaris motiveert dit in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

“In het kader van uw negende verzoek grijpt u opnieuw terug naar de veroordeling die u 2015 zou opgelopen hebben omwille van een diefstal binnen de werkplaats waar u geleverd was. Zoals reeds in het kader van uw achtste verzoek werd aangehaald, bleef u zeer vaag over de voorgehouden veroordeling waarvan u zelfs in een aantal verzoeken niet eens melding maakte. Ook in het kader van uw negende verzoek brengt u geen nieuwe inhoudelijke elementen aan. U verwijst simpelweg naar ‘de problemen die u eerder vertelde’ (DVZ vraag 17). Nu kan er tevens opgemerkt worden dat u in het kader van uw vijfde verzoek op 16 september 2019 gehoord werd op het Commissariaat-generaal. U werd gevraagd of er nog nieuwe elementen waren aangaande de motieven aangehaald in het kader van uw vier vorige verzoeken. U verklaarde expliciet dat er geen nieuwe ontwikkelingen waren (CGVS vijfde aanvraag p.2). Uw veroordeling dateerde reeds van 2015; u kreeg de kans hier in het kader van uw vijfde verzoek dieper op in te gaan. U heeft nagelaten dit te doen. Er kan dan ook op geen enkele manier geloof gehecht worden aan dit gegeven. In onderhavig verzoek legt u een aantal documenten neer om uw veroordeling mee te staven. De documenten zijn echter niet van die aard dat ze vermogen de appreciatie van het CGVS en de RvV te wijzigen. De scan van het vonnis had u reeds in het kader van uw achtste verzoek neergelegd, er werd toen reeds opgemerkt dat de bewijswaarde van kopieën nihil is. Tevens legt u een kopie van een volmacht neer voor een advocaat in Bagdad die u aangewezen had om uw belangen te behartigen, een kopie van de werkbadge van de advocaat, een kopie van een document van het Ministerie van Defensie waarin deze de echtheid van het vonnis bevestigt, een mail van uw advocaat in Bagdad (document 3 en 4). U zou deze documenten in augustus 2022 ontvangen hebben via uw advocaat in Bagdad (DVZ vraag 19). Ook dit keer zijn al de documenten die u neerlegt kopieën, die zeer eenvoudig met wat knip- en plakwerk kunnen vervalst worden. Aangezien u reeds verschillende verzoeken om internationale bescherming heeft ingediend en er telkens werd benadrukt dat de bewijswaarde van kopieën zeer gering is, kan er van uw verwacht worden dat u originele documenten voorlegt. U beschikt immers over een advocaat in Irak, er kan dan ook verondersteld worden dat ook deze het belang van originele stukken inziet en u de originele documenten doorstuurt. Tevens is de specialiteit van de door u gekozen advocaat niet in lijn met de problemen die u aanhaalt. Uit de kopie van de badge blijkt dat deze man zich bezig houdt met drukcorrectie, decoratie, uitgeverij en media en de schatting van vastgoed (document 4). Dat dit in de verste verte niets te maken heeft met de door aangehaalde veroordeling, hoeft geen betoog. Desalniettemin geeft u de man een volmacht om uw belangen te behartigen, hetgeen de geloofwaardigheid van uw problemen nog verder ondergraaft (document 3). Bovendien komt de inhoud van de scan van het vonnis niet overeen met de inhoud van de bevestiging van echtheid (document 5). Zo staat er in het laatste te lezen dat u een gevangenisstraf van 20 jaar te wachten staat terwijl er in het vonnis naast de gevangenisstraf tevens ook sprake is van een geldboete van 18,5 miljoen Iraakse dinar (document 2).”

Hieruit blijkt dat de adjunct-commissaris de door verzoeker aangehaalde nieuwe elementen op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeker blijft daartoe in gebreke.

De Raad merkt op dat verzoeker niet betwist dat zijn veroordeling door een militaire rechtbank in 2015 door hem reeds werd aangehaald in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming ingediend op 11 augustus 2016 en dat hij hier toen geen nadere informatie over verstreekte, noch stukken neerlegde die zijn bewering konden staven. Verzoeker stelt thans in zijn verzoekschrift dat hij hierover toen geen details kon geven aangezien hij de beslissing (verzoeker doelt op de veroordeling) zelf niet in handen had noch gezien had. Echter heeft verzoeker in het kader van zijn derde, vierde, vijfde, zesde en

zevende verzoek om internationale bescherming evenmin details verschaft over zijn vermeende veroordeling of daarvan enig begin van bewijs aangebracht. Verzoeker betwist niet dat hij daartoe nochtans ruimschoots de kans heeft gehad, onder meer toen hij in het kader van zijn vijfde verzoek op 16 september 2019 werd gehoord op het CGVS en hem gevraagd werd of er nog nieuwe elementen waren aangaande de motieven aangehaald in het kader van zijn vier vorige verzoeken. Verzoeker verklaarde toen expliciet dat er geen nieuwe ontwikkelingen waren (AD, stuk 7, 'vorig verzoek', AD vijfde verzoek, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud van 16 september 2019, p. 2). In het kader van zijn achtste verzoek, ingediend op 4 oktober 2021, legde verzoeker alsnog een scan van (een uittreksel uit) het vonnis neer. Dat verzoeker er uiteindelijk maar liefst bijna zes jaar over doet om een vonnis van 2015 waarbij hij werd veroordeeld in handen te krijgen en voor te leggen aan de asielinstanties, niettegenstaande hij van het bestaan ervan sedert minstens halverwege 2016 op de hoogte was, doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze veroordeling en de bewijsstukken die in verband hiermee worden neergelegd.

De stukken die verzoeker thans in het kader van zijn huidige (negende) verzoek om internationale bescherming heeft neergelegd hebben bovendien een duidelijk gesolliciteerd karakter. Verzoeker verklaarde in het kader van zijn huidige (negende) verzoek via zijn advocaat in België een advocaat in Irak te hebben gecontacteerd die hij vervolgens een volmacht zou hebben gegeven om de nieuwe documenten te bekomen. Verzoeker verwees daarbij naar het feit dat het CGVS eerder geen geloof hechtte aan zijn verklaringen en hem vroeg bewijsstukken voor te leggen (AD, stuk 6, Deel DVZ, verklaring volgend verzoek, nr. 17). Aldus heeft het er alle schijn van dat verzoekers recente contact met een advocaat in Irak louter is ingegeven door de nood aan bewijskrachtige stukken in het kader van de procedure internationale bescherming. Indien verzoeker in zijn land van herkomst daadwerkelijk werd veroordeeld en (mede) omwille van deze veroordeling vervolging vreest, kan van hem evenwel worden verwacht dat hij uit eigen beweging de nodige stappen zet om informatie te bekomen over de stand van zaken in zijn dossier teneinde het risico bij terugkeer te kunnen inschatten. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom verzoeker gewacht heeft tot de zomer van 2022 om contact te leggen met een advocaat in zijn land van herkomst om navraag te doen in zijn dossier, en dan nog een advocaat die zich blijkens de neergelegde badge gespecialiseerd heeft in materies die geen uitstaans hebben met de strafrechtelijke veroordeling waarvan verzoeker het voorwerp zou zijn. In zijn verzoekschrift komt verzoeker wat dat betreft niet verder dan dat het feit dat de advocaat gespecialiseerd is in drukkerij, media en vastgoed niet wil zeggen dat hij geen navraag kan doen in zijn dossier en dat het "*geen sinecure (is) vanuit België een advocaat aan te stellen in Bagdad*". Deze uitleg is allerminst afdoend. Verzoeker toont op geen enkele manier aan dat hij eerder dan 2022 pogingen ondernomen heeft om zich over zijn zaak in Irak te informeren en daarvoor een beroep te doen op de juiste personen.

Waar verzoeker hekelt dat hij de kans niet gekregen heeft om in een gehoor uit te klaren hoe hij zijn advocaat in Bagdad had aangesteld en waarom precies deze persoon, merkt de Raad op dat verzoeker de mogelijkheid heeft om hierover in zijn verzoekschrift nadere duiding te geven doch daartoe in gebreke blijft. De kritiek dat verzoeker niet werd geconfronteerd met de bedenkingen van de adjunct-commissaris aangaande bepaalde aspecten van de nieuw voorgelegde documenten is, gelet op het ontbreken van enige verplichting daartoe in hoofde van de adjunct-commissaris en de mogelijkheid voor verzoeker om de bevindingen van de adjunct-commissaris middels onderhavig verzoekschrift te weerleggen of te verklaren, niet dienstig. De Raad merkt overigens op dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) werd gevraagd waarom hij de nieuwe documenten niet eerder voorlegde en dat verzoeker antwoordde dat hij de vorige keren reeds had uitgelegd dat hij niet op de hoogte was dat hij bij verstek veroordeeld werd (AD, stuk 6, Deel DVZ, verklaring volgend verzoek, nr. 19). Deze uitleg strookt evenwel niet met de vaststelling dat verzoeker reeds naar aanleiding van zijn tweede verzoek om internationale bescherming in 2016 verklaarde dat hij militair veroordeeld was, zoals hij ook in zijn verzoekschrift benadrukt, en hier dus toen reeds van op de hoogte was.

Waar verzoeker wijst op de door hem bijgebrachte e-mail van zijn advocaat in Bagdad "*waarin die uitleg welke stappen hij in het dossier van verzoeker ondernam*", merkt de Raad op dat het een uiterst vaag en beknopt (nauwelijks vijf regels) bericht betreft waarin niet meer wordt gezegd dan dat betrokkene na het verkrijgen van een volmacht van verzoeker naar de juridische afdeling van het Iraakse ministerie van Defensie is gegaan en er bij het afdelingshoofd een aanvraag tot bevestiging van het tegen verzoeker gevelde vonnis heeft ingediend, welke bevestiging na goedkeuring en het doorlopen van de procedures naar verzoekers advocaat in België werd verzonden (AD, stuk 4, 'Documenten', nr. 6). Deze e-mail voegt in wezen niets toe aan de informatie die reeds blijkt uit de documenten die verzoeker neerlegt ter staving van zijn vermeende contact met een advocaat in Irak en mist alle overtuigingskracht. Van enige andere acties die verzoekers advocaat in Irak in verband met zijn zaak zou hebben ondernomen, behalve het

aanvragen van een document dat de echtheid van het vonnis van 2015 bevestigt, blijkt in het geheel geen sprake.

Verzoeker blijft voorts in gebreke een aannemelijke verklaring of verschoning te bieden voor het feit dat hij geen originele documenten voorlegt. Waar verzoeker erop wijst te hebben aangegeven dat hij de neergelegde fotokopieën pas in augustus 2022 had ontvangen en reeds in september 2022 zijn interview bij de DVZ had, toont hij niet aan dat het voor hem niet mogelijk was om de originelen op een later tijdstip alsnog bij te brengen. Verzoeker heeft ook in het kader van onderhavig beroep nagelaten de originele versie van de neergelegde documenten bij te brengen. De bij zijn verzoekschrift gevoegde stukken zijn dezelfde fotokopieën die zich reeds in het administratief dossier bevinden (stukkenbundel verzoeker, stuk 3).

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen, blijkt niet dat de door verzoeker in het kader van zijn huidige (negende) verzoek neergelegde documenten de kans aanzienlijk vergroten dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt, laat staan dat deze documenten zouden kunnen worden aanvaard als een begin van bewijs van de door hem voorgehouden veroordeling door een militaire rechtbank in Irak.

Verzoekers verwijzing in dit verband naar arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en de Raad is niet dienstig, nu rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwerking hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet concreet aan dat de feiten en omstandigheden die ten grondslag lagen van de aangehaalde arresten gelijkaardig zijn aan deze die onderhavige zaak kenmerken, temeer nu *in casu* niet (louter) wordt verwezen naar de algemene corruptiegraad in Irak zoals die blijkt uit objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (AD, stuk 5, 'Landeninformatie', COI Focus "Irak. Corruptie en documentenfraude" van 20 mei 2021 (update)).

De lidkaart van zijn advocaat uit Bagdad die verzoeker middels een aanvullende nota ter terechtzitting heeft neergelegd werpt geen ander licht op voorgaande vaststellingen en overwegingen. Het betreft bovendien eveneens een fotokopie, waaraan hoe dan ook slechts een geringe bewijswaarde kan worden toegekend.

Wat betreft de actuele veiligheidssituatie in verzoekers voorgehouden regio van herkomst, de provincie Bagdad, zet de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing op basis van de objectieve landeninformatie waaraan gerefereerd wordt het volgende uiteen:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de EASO Country Guidance Note: Iraq van juni 2022 (beschikbaar op <http://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-iraq-june-2022> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EASO Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat zowel de stad Bagdad als enkele omliggende districten. De stad Bagdad bestaat uit de volgende negen districten: Adhamiyah, Karkh, Karada, Khadimiyah, Mansour, Sadr City, Al Rashid, Rusafa en 9 Nissan. De provincie bevat verder nog de districten Al Madain, Taji, Tarmiyah, Mahmudiyah en Abu Ghraib. Het gebied rondom de stad Bagdad wordt ook wel aangeduid met de term 'Baghdad Belts'. Het betreft echter geen officiële term in de bestuurlijke indeling van Irak, noch is het een eenduidig afgebakend geografisch gebied. Wel is het duidelijk dat deze Belts zich zowel in de provincie Bagdad als daarbuiten bevinden. De geweldincidenten die plaatsvinden in dat gedeelte van de Belts dat in de provincie Bagdad gelegen is, werden mee in rekening gebracht bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (de COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 24 november 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20211124.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> ; en het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_co_i_report_iraq_security_situation_20220223.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie grondig is gewijzigd sinds 2017.

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de Popular Mobilization Forces (PMF) instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. De controle over de Baghdad Belts komt meer en meer in handen van de pro-Iraanse milities te liggen. De pro-Iraanse milities oefenen controle uit over bevolkingsgroepen en doorgangswegen rond Bagdad in de hoop de VS-troepen te verdrijven en de situatie dusdanig te modelleren dat ze er op langere termijn een demografische meerderheid kunnen behouden. De ISF zijn hierdoor genoodzaakt hun aandacht te verdelen over dit euvel en hun strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS), waardoor de doeltreffendheid van beide inspanningen afneemt. De Verenigde Staten hebben intussen aangekondigd dat ze een volledige terugtrekking van hun gevechtseenheden beogen tegen eind 2021, maar het Iraakse leger zullen blijven bijstaan met opleiding en advies.

In de hele provincie vinden veiligheidsincidenten plaats. Het totale aantal veiligheidsincidenten en het totale aantal burgerslachtoffers dat hierbij valt, lag in de eerste 10 maanden van 2021, net zoals in 2020, evenwel zeer laag.

De veiligheidssituatie in Bagdad werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen ISIS. Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS heeft een duidelijk voelbare impact gehad op de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad, met significant minder veiligheidsincidenten en burgerdoden. De terreurorganisatie tracht sindsdien voet aan de grond te krijgen in voornamelijk dunbevolkte, weinig toegankelijke gebieden waar de veiligheidsdiensten weinig tot niet aanwezig zijn en geen volledige controle uitoefenen. De positie van de organisatie is echter geenszins te vergelijken met deze van voor haar opmars in 2014. Momenteel voert ISIS nog steeds een low-level guerrillaoorlog met als voornaamste doelwitten de Iraakse strijdkrachten en ordediensten, het elektriciteitsnet en de plaatselijke mukhtars.

De dreiging die uitgaat van ISIS in Bagdad en de Baghdad Belts is beperkt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het aantal aanvallen dat kan worden toegeschreven aan ISIS, en het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, globaal gesproken laag liggen. Uitzondering op dit laatste zijn de drie (zelfmoord)aanslagen die in 2021 in Bagdad plaatsvonden. De meeste slachtoffers van ISIS werden echter geteld bij aanvallen op het leger, de PMF en de politie. In de Baghdad Belts blijft de organisatie

ook tribale en gemeenschapsleiders viseren. Vooral in de rurale buitengebieden van de provincie vinden voorts veiligheidsoperaties plaats tegen schuilplaatsen en wapenopslagplaatsen van ISIS, dewelke hinder voor de burgerbevolking kunnen opleveren in de zin dat ze hun woningen niet kunnen verlaten of betreden gedurende enkele dagen. Er vallen bijna geen burgerslachtoffers tijdens dergelijke operaties.

De escalatie in 2019 van het conflict tussen Iran, de pro-Iraanse groeperingen en de VS is eveneens van invloed op de veiligheidssituatie in Bagdad. Eenheden van de PMF gelieerd aan Iran voerden raketaanvallen uit op (militaire) installaties van de VS en de internationale coalitie en gebruikten bembommen tegen wegtransporten in opdracht van de internationale coalitie. Installaties en manschappen van het Iraakse leger die zich op dezelfde plaatsen bevonden werden eveneens getroffen. Het effect van deze ontwikkelingen op de burgerbevolking is veeleer beperkt.

Sinds oktober 2019 vonden er in de stad Bagdad grote protesten plaats tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. Nadat ze eerder in het voorjaar van 2020 grotendeels waren stilgevallen, begonnen de demonstraties in mei 2020 opnieuw. De betogingen waren vooral geconcentreerd in het centrum van de stad, met het Tahrir-plein en de aanpalende straten als epicentrum van de protestbeweging, maar ook op andere plaatsen in de stad vinden demonstraties plaats. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de autoriteiten hardhandig optreden tegen personen die betrokken zijn bij de protestacties tegen de regering, en dat er hevige, gewelddadige confrontaties tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds plaatsvonden. De betogers worden blootgesteld aan verschillende vormen van geweld (bv. arrestaties tijdens en buiten de betogingen, beschietingen, enz.). Een minderheid van de betogers gebruikte zelf ook geweld tegen de ordetroepen of de door hen geviseerde instellingen. De grote demonstraties behoren echter tot het verleden. Ze eindigden door de pandemie en de intrekking van de steun van de Sadristen. Er vonden nog wel kleinschalige antiregeringsbetogingen plaats. Deze gingen soms gepaard met geweld. Om tegemoet te komen aan de eisen van de betogers werden er op 10 oktober 2021 parlementsverkiezingen georganiseerd. Deze zijn zonder grote geweldincidenten verlopen, maar de opkomst was lager dan bij de verkiezingen van 2018. De zogenaamde Fateh alliantie - sjiitische partijen die aanleunen bij de pro-Iraanse milities – leed zware verliezen en aanvaardde de uitslagen niet. Begin november 2021 voerden pro-Iraanse milities een droneaanval uit op de residentie van eerste minister Kadhimi waarbij verschillende van zijn bewakers gewond raakten. Op verschillende plaatsen in Irak organiseerden ze betogingen, dewelke niet altijd vreedzaam verliepen en af en toe leidden tot schermutselingen met de ordediensten. Dit politiek geweld is evenwel doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Naast de bovenstaande vormen van geweld, blijkt uit de beschikbare informatie dat het geweld in Bagdad voornamelijk zeer kleinschalig en doelgericht van aard is, waarbij de daders vaak niet geïdentificeerd kunnen worden. Onder andere sjiitische milities en criminele groeperingen maken zich schuldig aan politiek en crimineel geweld zoals ontvoeringen en afpersing. Sinds 2020 vinden er ook aanslagen, vaak door middel van brandbommen, plaats tegen winkels die alcohol verkopen. De meerderheid van deze winkels wordt door Yezidi of christenen uitgebaat. Naast religieus extremisme liggen ook conflicten over het betalen van beschermingsgeld aan gewapende groepen en concurrerende verkopers mogelijk aan de basis van deze aanvallen.

Volgens IOM telde Irak op 30 september 2021 1.189.581 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4.9 miljoen ontheemden ondertussen terug naar hun regio van oorsprong. IOM registreerde de terugkeer van iets meer dan 90.000 IDP's naar de provincie Bagdad. Ruim 45.000 IDP's afkomstig uit de provincie blijven nog steeds ontheemd.

Zij er volledigheidshalve nog op gewezen dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. v. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog

is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.”

In het licht van de voorliggende actuele objectieve landeninformatie wordt de analyse van de adjunct-commissaris door de Raad overgenomen. De Raad concludeert samen met de adjunct-commissaris dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover de adjunct-commissaris beschikt niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat hij hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Verzoeker toont evenmin persoonlijke omstandigheden aan die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Aldus kan de actuele veiligheidssituatie in verzoekers land en regio van herkomst niet worden beschouwd als een element dat de kans aanzienlijk vergroot dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Hoger werd reeds vastgesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de DVZ de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig (volgend) verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort luidens artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.6. De Raad wijst er tot slot op dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. Waar verzoeker wijst op de samenwerkingsplicht in hoofde van de asielinstanties en in dit verband rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie aanhaalt, gaat hij er klaarblijkelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU geen synoniem is voor “*gedeelde bewijslast*”, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid van voormelde richtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De asielinstanties moeten niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin hun taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de asielinstanties rust doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken en de door hem voorgehouden vrees voor vervolging of het vermeende reële risico op ernstige schade *in concreto* aannemelijk te maken, wat hij - gelet op het voorgaande - heeft nagelaten.

2.3.7. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor

erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Bijgevolg heeft de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

2.3.8. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

S. WILLAERT